

Viszi magával

*idegen városok sikátorait járva a csillagos éjszakákban
vagy kikötők nyugtalan nyüzsgésében újabb partokra vágyva
mi lehetnék neked*

*a huzatos délutánok szürke peronján
novemberi ködökben várva a csatlakozást
sokszor elképzelem a lázadás vad színeiben fénylő vidéket
amelyben gyalogolni fogok majd
s közben anélkül hogy kimondanám őket
keresgélem a leginkább megfelelő szavakat
mi is lehetnék neked*

*így lesz: a távolban lomha tehervonat csattog
viszi magával az esők utáni földek szagát
majd lassan a szerelem csendje tölti ki az idő réseit*

Egyikünk sem

*mihez mérni és mihez nem
tűzhet a nap szakadhat hó
nem változtat a helyzeten*

*szédíthet múlt idők mélye
de egyikünk sem tudja még
hol leszünk holnap estére*

Ácsorognak

*egyre szürkül úgyhogy már csak
elképzelni tudjuk inkább
milyenek szoktak lenni az utolsó napsugarak*

*tegnap és ma is intenzíven havazott
ezenkívül nem történt semmi*

*ilyen ez a januárvég
s lehetetlen megítélni hogy a városon kívül
mekkora lehet a látótávolság*

*a tóra gondolunk ahová el szoktunk járni
s a madarakra ahogy a part hideg kövein ácsorognak
s nézik elbűvölten mint hártvásodik a víz*

Mondhatjuk-e

*talán teljesebb lehet minden
ami még várhat ránk ha összerakjuk
amit eddigi külön életünkből archiváltunk
de el tudjuk-e felejteni a halált
a magány csupasz falait
a nehezen záródó ajtókat
megszűnik-e az idő
mikor ismeretlen hegyi ösvényeken járunk
vagy hallgatjuk a sirályok vijjogását
s a szakadatlan hullámverést*

*sok minden megtörténhet
de mihez mérhetünk bármit is
mondhatjuk-e csillagfényes éjszakában
ölelkezve parti köveken
vagy szakadó hóban kéz a kézben taposva
délutáni sétautak apró kavicsát
hogy egymásra találtunk*